

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De Fontibus Doctrinae moralis. II. De praecipuis
ejusdem Fundamentis. III. De Peccatis. IV. De Legibus. V. De summario
dilectionis Praecepto. VI. De primo decalogi Praecepto. VII. De secundi
decalogi Praecepto

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput I. Sancti recte & pie invocantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53562](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53562)

SECTIO IV.

DE

CULTU SANCTIS ET IMAGINIBUS
DEBITO.

CAPUT I.

Sancti recte & pie invocantur.

Suam hæretici ignorantiam produnt, dum catholicos accusant, quasi Deo debitam adorationem rapiant, Sanctos invocando, eorumque venerando imagines & reliquias. Hunc Symboli articulum minime illi intelligunt: *Credo Sanctorum Communionem*: quo articulo hæc invocatio nititur.

Omnes fideles Christi esse membra negare nequeunt, unum esse corpus inter se, & unum cum illo. Id ipse Patrem oravit, antequam pateretur: *Ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis unum sint* (Joan. 17.). Hæc unio, imo unitas tanta est, ut dicat Christus ipse apud Joannem: *Nemo ascendit in cælum, nisi qui descendit de celo* (cap. 3.). In cælum quidem ascendunt Sancti, sed tamquam Christi membra. Porro quemadmodum si in montem homo ascendat, non ejus brachium aut scapula ascendere dicitur, sed homo, aut hominis corpus; ita cum in cælum

lum ascendunt Sancti, Christus ascendere dicitur, quia tamquam Christi membra Sancti ascendent (*August. tract. 12. in Joan.*). Unum illi cum Christo sunt corpus, in illis ipse manet ipsique vicissim cum illo & in illo. Quando igitur orant in cælo Sancti, in illis orat Christus. Non Petrus neque Paulus a Christo sejuncti pro hominibus orant, sed Christus in Petro & in Paulo pro hominibus orat. Quæ cum ita sint, potestne Dei honor imminui, si a Filio suo exoretur. Quomodo mediatoris officium & dignitatem Filius amittit, si hoc ille officium exercet in Sanctis, quos oramus? Ait sanctus Paulus: *Ipsè Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus* (*Rom. 8.*); quia nos orare facit. Sed in cælo Christus in Sanctis orat; ipse enim Spiritus est, qui eos animat & movet, & tamquam caput eorum opera moderatur ac regit, ita ut omnia cum illo & in illo agant, Dicunt Deo justis: *Omnia opera nostra operatus es in nobis* (*Isaie 26.*); ipse enim bonorum omnium operum est principium, & licet ipsi quoque cooperentur, eorum tamen cooperatio magis Dei donum, quam illorum est meritum, Dei enim gratia volunt, & agunt, *qui operatur & vult & perficere* (*Philip. 2.*). Hinc docet sanctus Augustinus, Deum sua dona coronare, dum opera nostra bona coronat. Verum in cælo, ubi non erit opus opera bona agere, sed pro iisdem merces accipitur, perfectius Deus & validius in Beatis operatur; justis enim ibi Deo perfectius uniuntur, nec malo libertatis suæ usu poterunt deinceps ab eo separari. Neque Petrus igitur

neque Paulus a Christo sejuncti pro nobis orant, sed Christus ipse in Petro & Paulo orat, quamvis propter Sanctorum communionem preces nostras Petro & Paulo offeramus. Sicut enim fidelium unitas cum Christo Christi unitatem cum Patre repræsentat; ita fidelium inter se unitas eorum cum ipso imitatur unitatem. Quomodo igitur hæc oratio, quæ a fidelibus tamquam corporis hujus mystici membris promanat, illius maiestatem lædet, qui corporis hujus est caput? Si quis id asserat, sapientiæ ejus & bonitati injuriam irrogat, & hujusce corporis naturam dissolvit. Fatentur hæretici posse fideles in hoc sæculo alterum pro altero orare, quin Christi mediationis officium lædant. Id autem præstare possunt fideles, quoniam sunt *invicem membra* (Ephes. 4.). Quomodo ergo Christo injuriam afferent justorum preces, cum per gloriam Christi corpori membra hæc perfectius adhærebunt, nec ab illo ultra dividantur.

Nolo hic cæteras rationes & argumenta afferre, quibus Theologi hunc nostræ fidei articulum tuentur; theologica siquidem opus esset lectio: ego vero Parochos modo instruo, ut perspicue catholicam fidem explicent. Si articulus hic rejiciatur, oportebit sanctorum Patrum omnium auctoritatem respuere, qui suis inscriptis Sanctorum precibus se commendarunt, oratoria deinde & templa destruere in Sanctorum honorem a primis usque Ecclesiæ sæculis Fidelium pietate extructa. Verum a fiducia, qua Sanctorum preces poscimus, superstitio &

inordinata devotio abesse debet. Publico cultu non sunt honorandi, quos illo dignos Ecclesia non declaravit; licet clam illos colere possimus qui nondum in Sanctorum album sunt relati. Lucilla matrona hispana Martyris cujusdam confessa, quem Martyribus Episcopus non accensuerat osculari solebat: propterea Cæcilianus sapienter illam arguerat: cum autem ipse Carthaginensis Episcopus fuisset electus, schismaticis se illi conjunxit, ut auctoritate sua & divitiis ejusdem electioni adversaretur. Nec temere Sanctorum merita sunt æstimanda, nec privato suo iudicio unum alteri anteferre licet: nec eorum suffragia sunt poscenda, ut ea impetremus quæ æternæ salutis obsunt: nec iis est fidendum ita ut merito temere manifestis periculis objiciamus, aut in peccato perseveremus. Denique sancti Augustini dictum altâ mente reponendum: *Sunima religio est, imitari quod colis.*

CAPUT II.

Honor sacris Imaginibus merito exhibetur.

Controversiam de Imaginibus magno præteritis ardore agitant moderni hæretici: reverentur, idololatrias appellare catholicos, qui illas colunt; quamvis demonstrare nequeant eundem a nobis cultum imaginibus exhiberi quo idola sua Ethnici colebant. Ab idolis sanctas imagines distinguendæ: rem veram istæ representant, illa vero rem fictam. Quamobrem ait sanctus Paulus: *Scimus quia nihil est simile in mundo* (I. Cor. 8.). Ex idololatriâ